

10 éves

TIZENHETEDIK

Rákoscscaba – Rákoshegy – Rákoskeresztúr – Rákoskert – Rákosliget

2006. Január

HELYI KÖZÉLETI HAVILAP

X. évfolyam 1.szám

A Magyar Kultúra Napja alkalmából

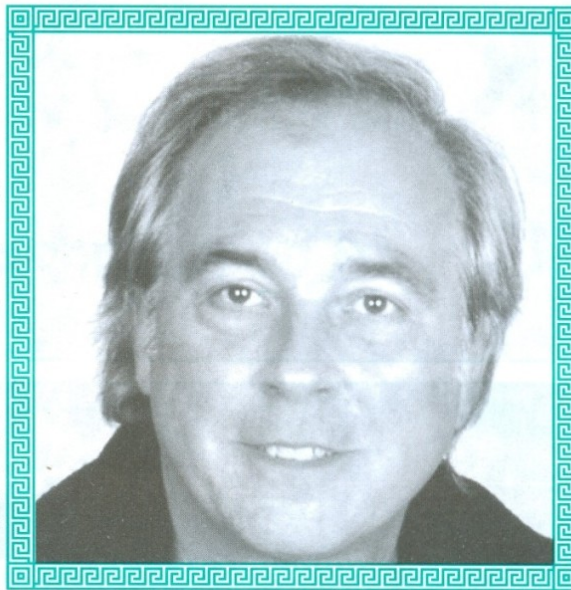
Színházi ünnep Rákoskerten

Husztí Péter, Kossuth díjas, Kiváló művész tavaly novemberi föllépése után január 14-én visszatért a Rákoskerti Művelődési Klubba. Mint a Tizenhetediknek adott interjújában elmondta, a színház varázsa, ünnepi jellege a vidéki városokban, vagy akár Rákoskerten is inkább megmaradt.

– A XVII. kerületi műsor nagyon közel áll a szívemhez. Nemcsak azért, mert valójában nem repertoárdarabról van szó, hanem egyedi előadásról. A nézők ugyanis bekapcsolódhatnak a játékba, így a helyszínen, a produkció a közönség aktív részvételével formálódhat véglegessé – mondta előlőjőrában Husztí Péter.

– *A műsor alapja legújabb könyve, melynek címe „...sárból, napsugárból”, Madáéhot, Az ember tragédiáját idézi...*

– Lucifer szerint maga az ember gyúratott sárból, napsugárból. Azok a nagyszerű művészek is sárból, napsugárból váltak emberré, akiknek em-

lékét idézi mind a könyv, mind pedig a rákoskerti műsor.

(Folytatása a 14. oldalon)

A kizökkent időt helyretolni felelősségteljes művészi feladat Színházi ünnep Rákoskerten

(Folytatás az 1. oldalról)

Televíziós bejátszásokból lesz látható többek közt Kiss Manyi, Gábor Miklós, Mensáros László, Pécsi Sándor. Én pedig hozzáteszem mindazt, amit pályafutásunk közös pillanatai alatt csak én figyelhettem meg, csak én élhettem át, mert én voltam ott.

– **Mi az, amit így el lehetett lenni?**

– Az emberi megnyilvánulásokat. A saját, a magánéletükkel való színészi birkózásaikat. Ki, mikor volt szomorú, keserű, mikor volt elégedetlen sorsával, dacára annak, hogy kívülről ünnepelt, sikeres embernek látszott. S mindez mennyire befolyásolta, pontosabban mennyire nem befolyásolta az aznap esti szerepjátszásának minőségét.

– **Miért fontos a régi nagyságok színpadi megidézése?**

– Mert kopik az emlékezet. Ha hisz, ha nem, a hallgatók zöme nem ismeri e színésznagyságokat. Nem tudják, micsoda erkölcsiséggel közelítettek egy-egy szerephez, milyen igényességgel, gyötrelmekkel és alázattal formázták meg a figurákat. Ma, amikor a médiumokból ömlik ránk az értéktelen, a lelkeken mind nagyobb foltokat hagyó piszkos lé, akkor számomra az elsőszámú parancs fölmutatni a szakma óriásait. Halhatatlan példákön keresztül bemutatni, mi a színművészet, hova kell fölőni azoknak, akik ezen a pályán valódi teljesítményt akarnak elérni.

– **Novemberben már nagy sikerű estek adtak kerületünkben feleségével, Piros Ildikóval, és a közelmúltban Kecskeméten, Sopronban is fölléptek. Miért szeretnek vidéki városokban, vagy a főváros külső kerületeiben játszani?**

– A színház varázsa, ünnepi jellege a vidéki városokban, vagy akár Rákoskerten

is megmaradt. A közönség odaadóbb, igénye van az értékre és értékeli, ha megkapja az igényeinek megfelelő előadást. Az emberek itt még ma is szépen felöltözve, fehér ingben, tiszta lélekkel jönnek.

– **Mit szól ahhoz, hogy a családok egyre nehezebben vagy sokszor egyáltalán nem tudják megfizetni a színházjegyeket?**

– Ez nagyon szomorú. Bizonyos társadalmi csoportok egyszerűen kiszorulnak a színházból. Tenni kell ellene!

– **Huszti Péter – közel két évtizede – a Színház- és Filmművészeti Egyetem színházi főtanszakának vezetője, egyetemi tanár. Kossuth díjas, Kiváló Művész. Tanárként és művészi játékaival is példát mutat, az egyetemes színházi művészetért száll síkra. Ugyanakkor erre egyre kisebb a kereslet. Hogy éli meg ezt a fonák helyzetet?**

– Nehezen, de nem meglepetéssel. Amikor kint tanítottam, tapasztaltam: New Yorkban is a kis, stúdió-színházakban mennek az értékes darabok. Ez a tendencia ott már két évtizede megfigyelhető. Most olyan időket élünk, hogy szinte mindent előnt a karattyolás, az üres, semmitmondó „szórakoztatás”. Pécsi Sándor, Bessenyei Ferenc, Mensáros László örökségét azonban akkor sem

lehet a szemébe dobni. Szerencsére vannak ma is rendkívül tehetséges fiatalok. S ahogy engem beemeltek maguk közé annak idején a legnagyobbak, lehetővé téve, hogy a Hamletet, a Peer Gyntöt, az Othellót vagy éppen Cyranót eljátszhasam köztük, most nekem van módom tehetséges tanítványaimmal egy darabban fellépni. Olyanokkal, akik hisznek abban, hogy van értelme minőségi színházat csinálni.

– **Bízik a fiatalokban? Nem érzi úgy, hogy könnyen adják el magukat?**

valóság-showkért, egy tál lencséért?

– Nézze, évente 800 jelentkezőből 15-20 hallgató kerül be az egyetem színházfőtanszakára. Ha ilyen vad médiakísértések közepette még ilyen sok fiatal akar színész lenni, az jelent valamit. Ezért van értelme dolgozni, kitalálni, s a fiatal tehetségeknek minél több lehetőséget adni. Hiszem, hogy el fog halkulni ez az artikulálatlan karattyolás, s az üres szórakoztatás az emberek értékrendjében oda kerül, ahová való.

– **Miért fontos önnek az írás?**

– A színház a pillanat művészete. Az előadást aznap este látjuk, halljuk, akkor kerülünk a hatása alá. Az írás valamit megment az elmúlásból. Nem írok könnyen, de a nehéz szülést is vállalni kell azért, hogy ezek a másként pótolhatatlan élmények el ne vesszenek örökre.

– **A Hamletet ma is játsszák. Mit tart a Shakespeare mű legaktuálisabb üzenetének?**

– Hamlet gondolatát. „Kizökkent az idő; – ó kárhozat! Hogy én születtem helyretolni azt.”